

Kai ju pidi Juhani te naeseks saama ja Peetri suure waranduse walitsejaks jääma, siis emalgi enam waewa ei oleks karta. Ohtuks wast jõudis Kai jälle koju.

Selsamal ohtul oli Leena kiriku-ajal käinud ja oma wanemate haua peal nutnud. Ilm oli wääga kena, sestap jäi tema weel tuule kätte õue peale ja istus puude alla pinggile. Juhani juhtus kaa sinna tulema. Ta tunnistas temale oma armastust tema wastu, ja palus, et tema teisele ei pidanud minema. Ja Leenu tõotas kaa, temale ja ei kellelegi muule minna.

Waata, seal kuuldi midagi liikuma. Lauda nurga taha astus Kai lagedale. Tema oli kõik kuulnud, mis need mõlemad teine teisega olid kõnelelud. Ei ta lausunud sõna, aga wiha täis läks ta neist mööda toa poole ja mõtles ise eneses: „Ommeti on tõsi, mis ema rääkis!“

Teisel pühapäawal oli Kaie köögi-kord. Triinu ja Leena olid kiriku läinud, Juhani jälle Kivimäele leikuse ajaks kaks kolm päewilist palkama. Juba Kaie ema astus kööki. Tulles oli tema

ika teise kätte põlle alla hoidnud, ja nüüd tõmbas ta tütre silma ette kaks walget peent rätikut, kohtumehe nimi peal. Kohe tõttasid mõlemad Peetri suure tuppa. Sai see tehtud siis läksid nemad kambrist wälja, Kai kööki, aga ema oma koju.

Kõneks olid need kolm naesterahwast üksi leiba wõtmas, sest mõlemad kodused sulased olid oma sugulaste juure läinud, Juhani oli Kivimäel ja Peeter oma linnu puudega kaugel ära. Kai oli nagu norus; ei ta wastanud teistele muud kui: Ja! ja: Ei! ja ütles enese pea walutawa. Pärast sööma puhastas Kai sööma-riistad ja Leena luges Triinu Piiblist. Ohtul tuli Juhani koju, wana Triinu heitis waratselt puhkama, aga Juhani ja Leena istusid jälle õue pinggil, kuni õõ waht hakkas oma sarwega puhuma.

Nädal läks tüli mööda. Kõik Triinu leidis et kuus hõbe lusikat puudusid ära, aga Juhani arwas, kes teab, ehk neid on kuhugi kõrwale unustatud ja tulewad jälle kätte.

Tahtis Leena oma kiriku juure minna, kohe